اگر یکی از شما طنابش را بردارد و به کوه برود و پشته ای هیزم بر پشت خود بیاورد و بفروشد و بدین سان الله آبروی او را حفاظت کند، این برایش بهتر است از اینکه دست نیاز پیش مردم دراز کند و از آنها کمک بخواهد حال آنکه معلوم نیست چیزی به او بدهند یا نه.

از زبیر بن عوام رضی الله عنه روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «لأَنْ يَأْخُذَ أَحَدُكُم أَحبُلَهُ ثُمَّ يَأتِيَ الجَبَل، فَيَأتِيَ بحُزْمَةٍ مِن حَطَبٍ عَلى ظَهرِهِ فَيَبيعَهَا، فَيَكُفَّ اللَّه بها وَجْهَه، خَيْرٌ لَهُ مِنْ أَن يَسأَلَ النَّاس، أَعطَوْهُ أَوْ مَنَعُوهُ»: «اگر یکی از شما طنابش را بردارد و به کوه برود و پشته ای هیزم بر پشت خود بیاورد و بفروشد و بدین سان الله آبروی او را حفاظت کند، این برایش بهتر است از اینکه دست نیاز پیش مردم دراز کند و از آنها کمک بخواهد، حال آنکه معلوم نیست چیزی به او بدهند یا نه».

[صحیح است] [به روایت بخاری]

اینکه کسی از دست رنج خود بخورد برای او بهتر است از اینکه چشم به اموال مردم داشته باشد و اموال آنها را درخواست کند؛ آنهم در شرایطی که معلوم نیست چیزی به او بدهند یا نه؛ بنابراین کسی که طنابش را بردارد و به چراگاه ها و مزارع و جنگل ها برود و هیزم جمع کند و بر پشت خود حمل کند و آنها را بفروشد و به این ترتیب کرامت و عزت خود را حفظ کند و خود را از ذلت و خواری گدایی و درخواست از دیگران محفوظ دارد، برای او بهتر است از اینکه مال مردم را درخواست کند که معلوم نیست به او می دهند یا نه؛ چون درخواست از مردم و گدایی کردن، ذلت و خواری است و مومن عزیز است و ذلت نمی پذیرد.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/3785